

РЕШЕНИЕ

№ 2841

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **658** по описа за **2024** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. И. П. против решение № 4649 от 17.10.2023 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 129-ти състав по анд. № 9625/2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-009994/05.06.2023 г. издадено от началник на сектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, СДВР за наложена „глоба“ по т. 1 – за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП в размер на 200 лв., на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП и по т. 2 – за нарушение на чл. чл.123,ал. 1, т.3, б. „в“ от ЗДвП в размер на 100 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от 3 месеца, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени твърдения за неправилност и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. От съда се иска отмяна на оспорения съдебен акт, като постанови нов, с който да отмени наказателното постановление.

В съдебното заседание, касаторът, се явява лично, поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба, не се явява и не изразява становище.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че по т. 1 от НП въззивното решение следва да бъде оставено в сила, а по отношение на т. 2 решението

като неправилно следва да се отмени..

Административен съд София – град, XXV касационен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, в контекста на становището на страните и релевираните касационни основания, съобразно правомощията си по чл.218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Депозираната касационна жалба е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, Районният съд, анализирайки събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства – показанията на актосъставителя и информацията в приобщените, по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна следното, че на 15.03.2023 г. г., около 22:00 часа в [населено място], на [улица], пред № 4 И. П., в качеството на водач на лек автомобил марка „С. В.“, с рег. [рег.номер на МПС] , предприел маневра отклонение наляво за излизане от реда на паркираните превозни средства и включване в движението по лявата пътна лента, спрямо неговото местоположение, с посока на движението от [улица]към [улица]. При извършване на описаната маневра, П. не се убедил, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, пред него или минават покрай него, не включил ляв пътепоказател и не е пропуснал движещия се по лявата лента лек автомобил марка „Н. К.“, с рег. [рег.номер на МПС] , управлява от М. П., вследствие на което е настъпило ПТП – реализирал е сблъсък с предна дясна врата на преминаващия в лявата спрямо него пътна лента автомобил марка „Н. К.“, от което били причинени имуществени вреди на двете превозни средства. От произшествието нямало пострадали хора. Между участниците в произшествието не е имало съгласие относно обстоятелствата по същото. Другият участник в ПТП – М. П. се е обадила на тел. 112, а П. е оставил автомобила си на мястото на инцидента и напуснал местопроизшествието, като не изчакал съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието. На мястото на инцидента били изпратени служители (Х. и К. от отдел „ПП“ при СДВР), взели сведения от другия участник в произшествието – П. и като огледал щетите по двете ППС, съставили Протокол за ПТП № 874533/15.03.2023 г. и скица към него.

За цитираното нарушение и съставен е АУАН от 28.04.2023 г. – предпоставка за налагане на горепосоченото административно наказание „глоба“ с НП № 23 – 4332 – 009994/05.06.2023 г.

От правна страна, предвид събраните в хода на въззивното производство писмени и гласни доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, въззивният съд е приел, че оспореното НП е издадено от компетентен орган, АУАН е съставен, съобразно изискванията на ЗАНН, във връзка с което е потвърдил и оспореното НП.

Съставът на СРС е проверил обективно, пълно и всестранно отразените в АУАН и в наказателното постановление обстоятелства, посредством разпит на свидетели. Анализирал е в съвкупност всички доказателства (гласни и писмени), като е изложил мотиви за законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност на санкционираното лице, които касационният съд изцяло споделя.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят

изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от Софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

На следващо място в хода на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на постановеното съдебно решение. Въззивният съд е събрал и анализирал относимите доказателства. От разпита на свидетелите обективирани в протоколите от проведените с.з. и съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен и обоснован извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 25, ал. 1 ЗДвП. В същото време, е безспорно, че касаторът е напуснал мястото на местопроизшествието и не е уведомил съответната служба за контрол на МВР, с което е осъществил състава на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Обосновано и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал съдът е кредитирал показанията на свидетелите доколкото не си противоречат относно установяване факта, че е предприел отклонение в дясно по платното и не се е съобразил с движещия се в дясно от лек автомобил. Относимите факти и обстоятелства са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на акта за установяване на административно нарушение. Също така, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на акта.

По отношение на твърдяното нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП настоящият състав намира следното:

С разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗДвП се регламентира правилата за извършване на маневри, като предвижда, че водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Фактичeskото описание на деянието, описано в АУАН и НП попада в обхвата именно на цитираната по-горе правна норма. В настоящия случай правилно първоинстанционният съд е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че при маневра отклонение в ляво П. е причинил ПТП, като е предприел маневра отклонение наляво за излизане от реда на паркираните превозни средства и включване в движението по съседната пътна лента, без преди това да се убеди, че няма да създаде опасност за останалите участници в движението, с което е нарушил и разпоредбата на чл. 25, ал. 1 ЗДвП. За това нарушение в НП е посочена санкционната норма на чл. 179, ал.2, във вр. с ал.1, т.5 от ЗДвП, според които който като не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е

създадена непосредствена опасност за движението, причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер на 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление.

По отношение размера на наложеното наказание в размер на 200 лева настоящата инстанция, счита същата за правилно определена, тъй като е с фиксиран размер.

По отношение на нарушението по чл. чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП настоящият състав намира следното:

При установената от СРС фактическа обстановка изводът за съставомерност на деянието е правилен. Касаторът, в качеството на водач на пътно превозно средство, който е участник в пътно транспортно произшествие и при липса на съгласие относно обстоятелствата по настъпване на инцидента е бил длъжен като участник в ПТП, да не напуска местопроизшествието до пристигането на представители на съответната служба за контрол на МВР и да изпълнява дадените от тях указания, с което е нарушил разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че в конкретния случай той изобщо не е уведомил компетентната служба на МВР за настъпилото ПТП, както е напуснал и местопроизшествието. Уведомяването е станало от другото лице (П.), което обстоятелство не го освобождава от личното му задължение за уведомяване, дори и само, за да се установи неговата самоличност, поради което правилно е бил санкциониран.

Тежестта на доказване в административно -наказателното производство е на страната, която оспорва НП и която следва да ангажира всички необходими доказателства във връзка с оспорване извършване на нарушението, предмет на наказателно-административния контрол. В този смисъл, нито с жалбата, нито в хода на делото касаторът не е ангажирал каквито и да било доказателства, подкрепящи твърденията му, изложени в жалбата.

Останалите, наведени от касатора касационни основания, също са подробно обсъдени в мотивите на решението на районния съд, изцяло възприети от настоящия състав. Същите мотиви съдържат и точно установена фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства, и правилни изводи, направени въз основа на установените факти. Последните по несъмнен начин обективират извършването на нарушението, за което са наложени наказанията на санкционираното лице. Поради това, решението е обосновано и правилно и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София град, XXV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4649 от 17.10.2023 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 129-ти състав по анд. № 9625/2023 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: